

Bet. o. den af Statsrevisionen afg. Bet. o. Statsregnsk. for Finantsaaret 1876—77.

paa Forhaand har udtalt en Dom over den omhandlede Udgifts Lovmeholdelighed, skal jeg hertil knytte nogle Bemærkninger. Efter hvad jeg har kunnet bringe i Erfaring, er Sagens Sammenhæng den, at Statskassen ved Salget af „Bork and Nest“ havde beholdt et Bølsb af ca. 44,000 \$ staaende i Samme. Da nu disse Plantager, der i 1871 skulle have givet et Nettooverskud af 17,000 \$, som for en stor Del bleve anvendte til Forbedringer, paa Grund af de sørgelige Misværetaar 1872 og 1873 vare komne i en saadan Forfatning, at Cieren ikke blot kom i Nøstancce med Renter og Afdrag, men i det Hele blev ude af Stand til uden Hjælp at drive Plantagerne til Sukkerdyrkning, blev Statskassen stillet overfor Nødvendigheden af enten at maatte tage Pantet til Brugelighed eller at gjøre Eksekution deri eller at tvinge Debitor til Konkurs. Ethvert af disse Alternativer antages imidlertid at ville føre til uundgaelige store Tab for Statskassen, og Ministeriet greb derfor den Udvei, der frembød sig, til at faae Plantagerne satte under en Slags privat Administration. Der blev da i 1874 truffet den Overenskomst med Cieren, der skal være baade en dygtig Planter og en hæderlig og sparsommelig Mand, at han under særlig Kontrol af Plantageinspektøren aflægger fuldstændigt Regnskab for Driften og selv kun oppebærer 1,000 \$ aarlig, der er den almindelige Løn for en Plantagebestyrer, imod at Statskassen — mod Bureauffikkerhed i Høsten og additionelt Pant i Eiendommen — tilskylder, hvad der af Overøvrigheden som den egentlige Administration erkendes som absolut nødvendigt til en forsvarlig Drift. I det der nu herved opnaaedes, at Bestyrelsen af Plantagerne ere i Hænderne paa en dygtig Mand, der i en ganske særlig Grad var personlig interesseret i, at der udbragtes det mest Mulige af dem, og at der ikke anvendtes større Driftsudgifter, end der var nødvendigt og kunde betale sig, finder jeg ikke Grund til at betvivle, at dette Arrangement var det under de forhaandenværende Omstændigheder heldigste for Statskassen; og da de omhandlede Tilskud herefter i Virkeligheden vare Administrationsudgifter for en Plantage, der drives for Statskassens Regning, synes der at have været tilstrækkelig Jøite til at opføre dem under Konto § 3, 4 b.

I Anledning af Mindretallets ovenstaaende Bemærkninger har Udvalget under 15de d. M. udbedt sig nærmere Oplysninger, men ved Betænkningens Afgivelse endnu ikke modtaget Ministeriets Svar.

§ 6. Konto 3. Dagpenge og Befordringsomkostninger til Postinspektørerne samt til de lokale Postembedsmænd i særlige Tjenesteanliggender. (Bet. Side 42.)

Dagpengene have i 1876—77 udgjort 3,698 Kr. 20 Ø. imod 2,947 Kr. 83 Ø. det foregaaende Aar, og Befordringsomkostningerne 1,957 Kr. 44 Ø. imod 2,061 Kr. 75 Ø. det foregaaende Aar. Af Statsrevisionens Betænkning ses det, at Postinspektøren for Østifterne kun har været 90 Dage paa Embedsrejser og Postinspektøren for Sylland 90, imod henholdsvis 103½ og 102 Dage Aaret forud, hvorimod de lokale Postembedsmænd ere blevne benyttede i højere Grad, saaledes at der til disse er betalt i Dagpenge 2,250 Kr. 20 Ø. imod 1,303 Kr. 83 Ø. Aaret forud. Ved at henlægge endel Sager under Postinspektørernes Afgjørelse, som tidligere har været henlagt umiddelbart til Afgjørelse under Postvæsenets Overbestyrelse, er der lagt mere Værlag paa Postinspektørernes Tilstedeværelse paa Hjemstedet, og deres egentlige Gjerning, Tilsynet med Postforholdene og Poststederne i deres Distrikt, har derved lidt et væsentligt Afbræk. I sin Betragtning af disse Forhold, navnlig den stigende Benyttelse af de lokale Postembedsmænd i Tjenesterejser, kommer Statsrevisionen derfor til det Resultat, at „hvis dette er en Følge af Forandringen i Postinspektørernes Stilling, da turde denne Forandring være end mere at beklage.“ Udvalget finder det heldigt, at Statsrevisionen har henledet Opmærksomheden paa dette Spørgsmaal.

B. Konto 1. Posternes Befordring over Land og Sundsteder. (Bet. Side 44.)

For Postens Befordring mellem Danmark og Norge over Frederikshavn udbetales aarlig til Norge 4,000 Kr. Statsrevisionen gjør opmærksom paa, at denne Godtgjørelse oprindelig er fastsat ved Postkonventionen imellem Danmark og Norge af 19de Juli 1873 som et Bederlag for, at det norske Postvæsen udreder alle de med Befordringen af Brev- og Pakkepostfager med det en Del af Aaret imellem Danmark og Norge favende Dampskib forbundne Udgifter, hvorimod Danmark oppebar Halvdelen af Portoen for Breve. Men skjøndt dette Forhold maa anses som hævet ved Berner-Posttraktaten, der har ophævet Afregning for Brevportoen imellem de forskellige Stater, saa har det danske Postvæsen dog ved Bekjendtgjørelse af 11te Juli 1875, Art. 14 paataget sig at svare det norske Postvæsen den samme Godtgjørelse som hidtil for Postfagernes Befordring med det norske Dampskib. Dette skjønner Statsrevisionen ikke, at der er Anledning til efter de ved Berner-Posttraktaten indtraadte forandrede Postforhold, og heri maa Udvalget være enig. Det oplyses for-

Udvalgenes Betænkninger.